
НЕ ИДЕ ЛИ?

И дойде ли — кажете му: тя тихо плака
И жаждуща задръма.
На вишнитъ послѣдний цвѣтъ окапа,
Калинки пламнаха по ниви разлюлѣни. . .
Озарени
Отъ ранно щастие, пробуждатъ се забравени цвѣтя...
— Не иде ли?

И дойде ли — кажете му: тя дълго плака
И жаждуща заспа.
На вишнитъ и сетний мъртавъ листъ окапа,
Послѣднитъ ридаючи цвѣтя умиратъ осланени...
Озарени
Отъ късно щастие заспиватъ стихнали простори.
— Не иде ли?

И дойде ли — кажете му: тя спи — тя дълго плака
И жаждуща заспа надъ мъртво щастие.
Извиватъ вихри смръзнали снаги, и хищно чака
Нощта, приведена безмълвна надъ пустини поледени,
Озарени
Отъ леденъ пламъ горятъ далечни хоризонти. . . .
— Не иде ли?